

»Glej, glej!« Takó se mi je rogal, in to mi je vzelo zadnjo pamet. Pograbil sem stol in česnil ž njim Tomažka po glavi, da je takoj butnil po tlaku — — —

Kaj bi še pravil! — Zvezali so me, v Loko so me gnali, in v Ljubljani so me zaprli, dve leti v ječo med razbojnike in tatove. In gospodje, ki so me sodili, dejali so, da me je to najbolj pokopalo, ker sem, komaj prišedši iz Amerike, pričel iz nova prepir z Repnikovim Tomažom, in to brez povoda. Pravica je lepa reč, lepa reč je pravica. In pri tem ostanem!

Ko sem prišel iz zapora, bila je mrtva mati, bil je mrtev oče. Na domu pa se je bil oženil brat, in grdo so me gledali povsod. Kaj mi je ostalo? Udal sem se pijači in skoro sem pognal, kar sem si bil prislužil takó krvavo težko! To je moja povest, in drugega ne vem.

No, pa se tudi Repniku ni godilo bolje!

Slab gospodar je navadno slab človek, ki nima srcá ne za ženo ne za otroke. Takšen je bil Repnikov Tomaž. Pil je, dokler je kàj imel, in ženo je prečepal. Ko je vse pognal, pa je umrl in v edinščini je pustil ženo in otroke. No, saj veste, kakó je! Časih ji malo pomagam! Je res ubožica! Nacepim ji drv in donesem ji vode v težkem škafu. Je res ubožica! Takó je bilo, in sedaj pravim: Bog se usnil nas vseh!« —

Nató ga vpraša gospod Andrej: »Zakaj je ne vzameš, Jernač, sedaj ko je vdova?«

»Zakaj je ne vzamem?« zatogotí se Jernač izpod Skale. »Zató ne, ker je vsakdo brezpameten, kdor se oženi! In pri tem ostanem!«

Nekoliko pozneje pa pristavi zamolklo: »In tudi ne, ker sem pijanec, kakeršen je bil óni, ki ga je prej imela, in — ker ima otroke, ki bi ne bili moji!«

In debela, debela solza se mu utrne iz očesa in počasi zleze po rjavem lici, katero sta razrili pijača in nesreča! —

(Dalje prihodnjič.)

Moja ura.

Moja ura je narobe!

Kadar sem vesel, uhaja,
Kadar sem bridkostnih mislij,
Pa nalašč mi zaostaja.

Da bi rajši v srečni dóbi

Časih malo zaostala,
In zató v viharjih dnevih
Dvakrat, trikrat bolj vihrala!

L. Habétov.

